

José Ángel Hidalgo. Funcionari Estremera

“Si opinés com Rajoy dels presos, no em passaria res”

Lleida viu la millor Setmana Santa de la dècada

Plena ocupació al Pirineu i a les zones turístiques

Mira les ganes de vacances que et vénen quan veus un parell de muntanyes.

40 oficines a Catalunya
902 811 811
nautaliaviatges.com

NAUTALIA
Viatges

EL PUNT AVUI+

1,20€

Edició de Lleida

DIMARTS • 3 d'abril del 2018. Any XLIII. Núm. 14595 - AVUI / Any XL. Núm. 13465 - EL PUNT

Trimestre negre a la carretera

DADES • El 2018 s'ha disparat el nombre de víctimes mortals a la xarxa viària, que per Setmana Santa ha arribat al mig centenar

RESPOSTA • El Servei Català del Trànsit reforça la presència policial als punts que registren una sinistralitat més elevada

#CATALUNYALLIBERTAT

El peatge de la C-32, a Sitges, tallat ahir a la tarda per l'actuació dels CDR ■ ACN

Els CDR, en el punt de mira

La fiscalia de l'Audiència Nacional estudia, com Llarena, si hi ha rebel·lió

Sánchez, ahir en una compareixença ■ E.N. / EFE

El PP i Cs collen el PSOE pel pressupost

El líder socialista rebutja prestar cinc vots per avalar els comptes del 2018

Entrevista Juan Branco

Advocat de la defensa de Julian Assange

“La justícia espanyola no s'ha «desfranquitzat»”

Punt de Vista

Keep Calm
Pla ZENE

Tian Riba

Tribuna
Carta a Carles
Puigdemont

Jordi Cabré

VIU EL BARÇA COM SI FOSSIS AL CAMP NOU!!

SOM UN SENTIMENT
PENYA BLAUGRANA LLEIDA

VIU TOT L'ESPORT LLEIDATÀ!

C/ Pius XII, 29, baixos - Lleida - Tel. 973 263 449

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Tian Riba

Pla ZENE

El pla ZEN (*Zona Especial Norte*) el va dissenyar José Barrionuevo el 1983 per enfrontar-se a ETA i a la conflictivitat social i la insurgència a Euskadi. Oficialment consistia en un front polític, social, legal i policial, en aconseguir la permanència dels cossos de seguretat de l'Estat a la zona i "concienciar a la població basca que la desarticulació del aparato terrorista conlleva mayor seguridad pública i mejor defensa de las tradiciones bascas".

Els GAL, les clavegueres de l'Estat, en van ser un producte directe, però també la guerra psicològica basada en falsejar informació sobre la repressió al moviment abertzale per tal que l'opinió pública, sobretot la de fora d'Euskadi, creés una aura favorable a les forces de seguretat de l'Estat que descredites tota informació que no arribés de canals oficials. I va ser així com es va alinear tota la informació antiterrorista de tots els mitjans de l'Estat, reproduint al dictat tot el que el govern

S'està aplicant a Catalunya el mateix pla que va dissenyar Barrionuevo per a Euskadi als anys 80

volia que es publicués. Va ser així com l'adversari va passar a ser tractat com a delinqüent comú i mai, en cap cas, com a pres polític. Va ser així com es va castigar tots els moviments socials considerats de l'entorn. Va ser així com es va fer una legislació especial, per suprimir o limitar llibertats i garanties civils.

Els partits, la societat i els mitjans de comunicació ho van assumir per la gravetat de la violència d'ETA. I s'entén. És aleshores quan es deia que en absència de violència es podia parlar de tot. Però no era veritat. I ara a Catalunya s'ha aplicat un pla ZENE (*Zona Especial Noreste*): clavegueres de l'Estat, article 155 i intervenció de les finances sense cap control parlamentari, repressió dels moviments socials, una legislació d'excepció –via lleis, Constitucional i Suprem– i un alineament absolut dels mitjans (a excepció de *Público* i *Diario.es*) amb la campanya de desinformació –que explica l'atac contra els mitjans públics– que ara consisteix en crear el relat que l'independentisme és violent.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Instruccions del bisbe

Com he dit altres vegades, la tarda de Divendres Sant no em perdo mai la lectura a tres veus que fan els capellans de la impressionant i tan ben escrita passió i mort de Jesucrist en la versió de Sant Joan. Poques paraules i adjectius lacònics per explicar uns fets repressius i sagnants que han repercutit a més de mig món des que van tenir lloc fa dos mil anys en un punt petit però significatiu del planeta, la ciutat de Jerusalem. La tarda d'aquell dia, doncs, vaig travessar la vorera i em vaig personar a l'església de Santa Anna, regentada pels escolapis. La lectura va ser feta. Quan era petit era en llatí i cantada. "Respondit Pilatus: Quod est veritas?" La traducció se seguia a través del missal. Després va ser en català, i també cantada. Ara no es canta; hi hem perdut però l'interès es manté viu. "Si he parlat bé, per què em pegues?" Em vaig quedar a escoltar l'homília. Com que el text ho facilitava, em pensava que l'oficiant faria una referència a l'actualitat política catalana, poblada de presos i exiliats per causa d'uns fets de "desobediència" i d'injustícia. Ni mitja paraula

“Divendres Sant no va permetre cap menció a l'actualitat catalana

la. Tampoc cap referència a Catalunya i els catalans, englobats. Vaig esperar les oracions. Es va pregar pel Papa, pels bisbes, pels creients, pels ateus. Sí que un moment van sortir "presos" i "exiliats", però va semblar que fossin del Tibet o encara més remots. Em vaig dirigir a dos laics amb responsabilitat en la cerimònia. L'un em va donar la raó. L'altre, igualment aclapat, em va dir: "Són instruccions del bisbe." Acabàvem de pregar pel bisbe: Joan Josep Omella, el de Barcelona.

Potser el purpurat temia una adhesió tumultuosa dels feligresos. No arribàvem a trenta. Després del Concili,

amb Franco governant, érem dos-cents o tres-cents. No s'hi cabia, i hi havia gent que seguia la cerimònia des del carrer, alguns fumant i mirant les noies que passaven. En el sermó sempre queia una indirecta contra el règim o a favor d'un pres o d'una amnistia. La gent ja l'esperava. Els del carrer es posaven de puntetes per sentir-la. No vull dir amb aquesta observació que la "politització" eclesial en l'hora actual contribuís a reomplir i fer sobreixir els temples, però una mica sí que ho vull dir. En qualsevol cas, la "despolitització" no treballa tampoc a favor de l'afluència. Com que no era possible posar-se a favor de Ponç Pilat i dels escribes i fariseus, el bisbe va optar no dir per l'equidistància però sí pel silenci. "Tu no ets Pere, l'amic d'aquest home?" "No el conec."

El col·legi adjacent a l'església de Santa Anna, que és on vaig estudiar, va ser un gran centre de votacions en el referèndum el dia 1 d'octubre. Els escolapis s'hi van implicar a fons i exposant-se. No els haig de fer, doncs, cap retret. El que està fet, està fet, i és el que val.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Pepa Masó, Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabatés (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/kkixe4>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

La xiulada que s'acosta

Dinou dies abans de la final de la copa del Rei, i dinou dies abans de la que s'intueix que serà una nova i monumental xiulada al cap de l'Estat i a l'himno nacional, el president de la Liga, Javier Tebas, ja ha trobat la solució: "En cas de xiulada, s'hauria d'aplicar el 155 dins del Wanda Metropolitano", ha dit aquest cap de setmana en una entrevista. I encara més: "Jo sempre he manifestat que soc partidari de sancionar i fins i tot arribar, per què no, a suspendre el partit." Fantàstic. Seria, Javier, fantàstica, aquesta decisió. I ens ajudaria a internacionalitzar encara més (si és que es pot internacionalitzar més) el conflicte, a fer que el món sencer es preguntés com és que a Espanya, en aquesta Espanya tan democràtica, s'ha suspès un partit perquè els espectadors xiulaven. Tebas, aquest cap de setmana, ha argumentat la seva posició: "S'ha cuidat molt poc el respecte

“Va, Tebas, closureu l'estadi i suspengueu la final de la copa del Rei. Quin ridícul!”

al que són els símbols nacionals, que signifiquen molt més que la simple representació instrumental o visual d'un país." Doncs mira, Javier, aquí estem d'acord. T'explico com de poc s'han cuidat darrerament en el món del futbol els símbols que identifiquen el meu país? Com s'han prohibit l'estelada als camps (i no pas la bandera espanyola) i fins i tot els llaços grocs? Feu, si cal, una suspensió preventiva del partit, com ja va insinuar la delegada del govern a Madrid, el 2017. Va,

que en teniu ganes. I feu, si us plau, un ridícul internacional. Un nou ridícul. L'any 2007, l'Audiencia Nacional va condemnar a presó dos joves de Girona per cremar fotos del rei. I fa res, el Tribunal Europeu dels Drets Humans va esmenar l'Audiencia sentenciant que cremar les fotos del rei no és cap delictat, sinó que ho empara la llibertat d'expressió; i que no és incitar ni a l'odi ni a la violència sinó "una expressió simbòlica d'insatisfacció amb el que representa el cap de l'Estat". Cremar fotos del rei, doncs, no és cap delictat. I no sé (de fet, si que ho sé) si ho és o no xiular-lo. Però del que no tinc cap dubte és de com ens va tractar el rei després del referèndum de l'1-O, en aquell discurs televisat, i de quanta insatisfacció vam sentir amb el que representa(va) el cap de l'Estat. Aquell dia el rei no només es va guanyar una xiulada, sinó que, curiosament, va fabricar uns quants republicans.

EDITORIAL

Alerta per la mortalitat a les carreteres

La mortalitat a les carreteres s'ha disparat perillosament durant el primer trimestre d'aquest any, cosa que ha fet saltar les alarmes. En només tres mesos s'ha duplicat el nombre de víctimes mortals que es van registrar durant el mateix període del 2017, un fet preocupant si es té en compte que l'exercici anterior ja va ser un mal any quant a sinistralitat. L'augment del trànsit rodat a les nostres carreteres coincidint amb la recuperació econòmica explicaria, segons afirmen els experts, aquest augment de la sinistralitat, factor al qual cal sumar l'excés de velocitat, el consum d'alcohol i drogues i, especialment darrerament, distraccions provocades per l'ús dels mòbils i els GPS. L'estat de certes vies així com l'antiguitat del parc mòbil també hi haurien contribuït.

Es conjuren tot un seguit de circumstàncies que, a dia d'avui i si no es trenca la tendència, faran impossible complir les previsions del pla de seguretat viària 2017-2019 que fixa una reducció de la mortalitat del 45% respecte a les víctimes registrades el 2010, any en què van morir 246 persones. La crisi econòmica –amb el descens de la mobilitat que va comportar– i les campanyes de conscienciació van permetre complir els objectius previstos per al període 2014-2016, però en els darrers anys s'ha trencat la tendència de reducció de la sinistralitat i això obliga a prendre mesures si no es vol tornar als registres negatius d'abans de la crisi. Davant d'aquesta situació les administracions han d'adoptar amb urgència les mesures de prevenció i sensibilització necessàries per reduir l'accidentalitat, i perseguir les conductes irresponsables. Els conductors, per la seva banda, no han d'abaixar la guàrdia i respectar les normes. Hi ha molt en joc.

De reüll

Marga Moreno

Analgèsia

La raó, la dignitat, l'honestedat, són necessàries. La ràbia pot ser útil en moments puntuals, com la por. I l'esperança és imprescindible. Però l'humor, ai, l'humor, és crucial. L'humor és la nostra resposta com a humans, l'arma més precisa i resistent. Devem ser el país amb més poetes per metre quadrat; amb més emprenedors i científics per illa de cases... I això és formidable. Però no ens oblidem de prendre les coses amb humor, amb ironia o amb un sarcasme que, com deia Barthes, amb la contradicció pot ser la condició de la veritat...

La sornegueria es torna autoironia i aquesta fa autocrítica

I no em refereixo tan sols als professionals, que en tenim de magnífics i els veiem, els llegim o els sentim a diari. Parlo sobretot de l'humor tossut de la gent, al carrer, a les xarxes. Una sornegueria, sovint fina com un estilet, que a voltes es capgira en autoironia i aquesta, al seu torn, en sana autocrítica.

Som un poble pulcre, que tendeix a la solemnitat, a la transcendència dels actes, gaudim de rituals ancestrals i honorem els nostres morts. Però no oblidem que, a més d'un pagès assenyat, som fills d'una sirena arrauxada i d'aquesta ens ve la capacitat de riure, de mirar l'amoralitat de la sort amb distància neta, amb esperit lliure, àcrata de condicionants. Encarar l'adversitat o l'enemic amb un mot ben calibrat és una forma de victòria. I és que l'humor no és cap antídoto ni evita cap mal per se, però és un bàlsam lenitiu per als moments en què estem tan necessitats d'analgèsics.

Les cares de la notícia

MINISTRE DE FOMENT

Íñigo de la Serna

Retards i incompliments

Prometre és gratis, com ho prova la pluja de milions en inversions que Rajoy anunciava fa un any. Entre els projectes, l'acabament del quart cinturó per l'octubre de l'any vinent. Els ajuntaments de Terrassa, Viladecavalls, Olesa de Montserrat i Abrera desconfien. Les obres estan aturades.

SÍNDIC DE L'ALGUER

Mario Bruno

Recuperar la llengua

"El bilingüisme és una riquesa." Partint d'aquesta premissa, des de l'Alguer s'ha posat en marxa un treball de recuperació perquè, com sosté el seu síndic, Mario Bruno, l'alguerès sigui "una llengua viva i no folklorica". Entre els projectes, un per formar més de cent mestres que l'ensenyin als nens.

ADVOCAT DE LA DEFENSA DE JULIAN ASSANGE

Juan Branco

Interès per Catalunya

L'advocat de la defensa del fundador de Wikileaks, Juan Branco, es pronuncia sobre Catalunya. Assegura que Julian Assange creu que s'està vivint una situació de repressió política amb violacions de drets fonamentals. El seu diagnòstic: que l'Estat espanyol no s'ha desfet de l'herència franquista.

Tal dia com avui fa...

1 any

Contradicció

Alfonso Dastis reconeix que l'Estat admetria ara una Escòcia independent a la Unió Europea però mantindria un vet total per a Catalunya.

10 anys

Opa d'Endesa

E.ON renuncia a l'opa d'Endesa i deixa via lliure a Enel i Acciona. A canvi de retirar-se, l'alemanya adquirirà el 25% dels actius de l'elèctrica.

20 anys

Pugna al PSOE

Almunia demana ara que l'executiva del PSOE no es pronuncii per cap candidat. Borrell reclama a la direcció que respecti les "regles del joc".

Full de ruta

Miquel Riera

Govern de legionaris

Espanya està governada ara mateix per la ultradreta més tronada, franquista i nacionalcatòlica, com no s'havia vist des de feia temps. O potser sí que el PP sempre ha estat el mateix, no hi ha manera que pugui amagar els seus orígens en el règim anterior, però ara definitivament s'han tret la careta i han perdut tota la vergonya. Ja ni se n'amaguen i en fan una ostentació descarada mentre van dient al món que són més demòcrates que ningú.

Només així s'entén la presència a Màlaga, aquesta Setmana Santa, de quatre ministres del govern Rajoy —el sorneguer Méndez de Vigo, la ultracatòlica De Cospedal, el mancat d'escriure català i l'"a por ellos!" Zoido— en la processó del Cristo de la Buena Muerte, aquella on desfila La Legión cantant allò de *Soy un novio de la muerte*. Però els quatre ministres que eren a Màlaga no solament van limitar-se a seguir la tronada processó, sinó que no van dubtar a entonar la canço-

En qualsevol democràcia avançada, la Legión faria anys que hauria desaparegut. A l'Espanya tronada i antiquada d'ara mateix encara és ben viva

neta *feixistoide* sense problemes. Se la sabien tota, naturalment. Només faltaria! Qui no se sap aquest himne bel·licista i masclista de l'època colonial espanyola? De Cospedal, Méndez de Vigo, Catalá i Zoido, sí, del principi al final, la qual cosa vol dir que no és la primera vegada ni l'última que el canten, i també que no els desagradava de cap manera aquest cos militar de fortes reminiscències franquistes que la democràcia espanyola no ha sabut ni ha volgut reformar ni eliminar. Un cos fundat per José Millán Astray, íntim amic i col·laborador de Franco, que va lluitar al bàndol franquista en la Guerra Civil, que va cometre múltiples i conegudes atrocitats i que, en acabat, va anar a lluitar al costat de Hitler en la guerra mundial. En qualsevol democràcia avançada, la Legión faria anys que hauria desaparegut. A l'Espanya tronada i antiquada d'ara mateix encara és ben viva, l'aplaudeixen quan desfila amb la cabra i en disfressen de legionaris el nens petits. I encara volen que no ens en anem...

Tribuna

David Bueno i Torrens. Professor i investigador de genètica i divulgador de la ciència

Infants filòsofs

La filosofia està de moda. D'una banda per la sèrie *Merlí*. D'una altra, per un dels aspectes nefastos de la reforma educativa de l'exministre Wert, que n'ha eliminat l'obligatorietat a segon de batxillerat. Per sort, a Catalunya ha quedat blindada, una aposta clara per potenciar el pensament crític i l'argumentació lògica i raonada, uns aspectes bàsics per bastir societats lliures i coresponsables. Pot semblar que la filosofia és cosa d'adults, i per tant que cal començar-la a treballar durant l'adolescència. Doncs bé, segons un estudi publicat a *Science*, els aspectes bàsics de la recerca filosòfica, com el raonament i la lògica que permeten inferir dades i fer proposicions, són consubstancials a l'espècie humana, i es manifesten de manera instintiva en els infants fins i tot abans que comencin a parlar.

UN DELS SISTEMES de raonament lògic que permeten fer argumentacions vàlides és el sil·logisme disjuntiu. De manera resumida, si tenim dos esdeveniments i sabem que un dels dos ha de ser cert però no sabem quin, n'hi ha prou amb demostrar quin és fals perquè necessàriament l'altre

sigui cert. En aquest experiment es va mostrar un teatre de titelles a infants de 12 mesos, i s'hi va fer entrar dos titelles: un dinosaure i una flor. Totes dues tenien un plomall idèntic a la part superior. Llavors els investigadors van tancar la flor, excepte la part superior, de manera que podien veure el plomall.

A CONTINUACIÓ, van fer que el titella que no estava tapat, el dinosaure, deixés l'escenari, de manera que els infants van concentrar la mirada en el titella que estava parcialment tapat. La qüestió és si podien deduir correctament que l'objecte tapat

era la flor. Segons el sil·logisme disjuntiu, si veien un plomall que podia ser tant del dinosaure com de la flor, però sabien que el dinosaure havia marxat, llavors necessàriament la flor és la que estava a l'escenari. Per saber si els infants de 12 mesos poden fer aquest raonament lògic, els investigadors es van fixar en les seves pupil·les i en l'estona que mantenien l'atenció.

QUAN UNA PERSONA se sorprèn, se li dilata les pupil·les i manté l'atenció durant més estona. Quan van destapar la flor, les pupil·les no se'ls van dilatar i ràpidament van canviar el seu focus d'atenció. Això demostra que no els havia sorprès veure la flor, i per tant que havien encertat la deducció. Tanmateix, en alguns grups d'infants van fer "trampa", i d'amagat van substituir la flor pel dinosaure. Quan els infants van veure el dinosaure i no la flor com esperaven, se'ls van dilatar les pupil·les i van estar molta més estona observant-lo, per veure on havia fallat el seu raonament. Instintivament, fins i tot abans de parlar, els infants ja utilitzen raonaments lògics filosòfics. La filosofia és intrínseca a l'ésser humà.

“Fins i tot abans de parlar, els infants ja utilitzen raonaments lògics filosòfics”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Investiu Puigdemont

■ Acabo d'assabentar-me de la detenció de l'historiador Josep Lluís Alay, que diumenge acompanyava el nostre president Carles Puigdemont. Poc abans, els mossos d'esquadra que també l'acompanyaven havien estat detinguts. I el funcionari de presons d'Estremura que havia estat crític amb l'empresonament dels nostres representants polítics i socials ha estat citat pel govern espanyol. I així, gota a gota, cop a cop, van atacant-nos. I nosaltres què fem? Xerrar i xerrar al Parlament per no fer el cal fer: invertir Puigdemont d'una vegada per totes. Enfrontar-nos amb aquest estat embogit i feixista que no té aturador per anorrear-nos. Que no ho veieu que cal dir prou ja? Feu un favor a Catalunya: si no sou prou valents per fer el que sabeu que heu de fer, plegueu i deixeu que altres amb més coratge

ocupin el vostre lloc. Però, si us plau, no allargueu més aquesta situació. Permeteu que Catalunya deixi de ser la víctima dels atacs d'una bèstia sense escrúpols i deixeu que esdevingui el país que ens fa estar orgullosos, i pel qual val la pena, molt la pena, lluitar.

JAUME PIERA
Abrera (Baix Llobregat)

Assemblea de Catalunya!!

■ Soc un dels sobrevivents en actiu a l'Assemblea de Catalunya, fa mig segle; tots devem tenir una edat biològica quasi escandalosa, però prou clarivident per poder fer comparacions entre aquell escenari i la crisi actual. Llavors i ara, l'important era recuperar el govern de Catalunya. Ho vàrem fer amb la força de la unitat política, unitat de mínims comuns denominadors, que permeté retornar el funcionament democràtic del país. Represen-

tants de partits d'esquerra i de dreta vàrem seure a la mateixa taula amb discussions llargues i fatigoses. Però vàrem posar un Estat democràtic en marxa. La societat no ha canviat tant perquè s'oblidin les lliçons bàsiques de l'Assemblea de Catalunya. Ara, com llavors, ens hi juguem molt.

JAUME VALLÈS
Badalona (Barcelonès)

Prou és prou!

■ Els catalans vivim com si juguéssim en camp contrari a casa nostra, en la batalla que l'Estat espanyol ha desfermat amb tots els seus infectes tentacles (polítics, judicials, policials, mediàtics, etc.) contra Catalunya i amb els quals pretén anihilar-nos. És tanta la seva voracitat sàdica que ja s'ha estès al cor d'Europa amb la insidiosa cooperació de la policia alemanya per detenir i empresonar el nostre president, amb el deliri malèvol i venjatiu

d'extradir-lo a Madrid. Tancar-lo en la cel·la més petita, fosca i freda de la presó. I llençar les claus al fons del mar. I celebrar-ho. Són així de troglodites. El que no sap l'Estat és que mentre quedi un sol català que no se sotmet, no guanyarà mai aquesta insana batalla i que, com més avantatge cregui que té, més embrutit i embastardit en sortirà als ulls del món. La investidura de Carles Puigdemont no és només la restitució dels seus legítims drets polítics (i el reconeixement de la sobirania de tots els catalans, tant dels independentistes com dels que no ho són), sinó també un deure moral. Que els partits republicans no es parteixin més i vagin a l'una, bo i anant a totes. Així sia! Amb Carles Puigdemont de president s'haurà acabat viure com si juguéssim en camp contrari a casa nostra. Prou és prou!

JOSEP JUST SABATER i RODRÍGUEZ
Winnipeg (Canadà)

La frase del dia

“Els actes insurreccionals dels CDR no entren dins del pacífic i legítim dret de manifestació”

Salvador Illa, SECRETARI D'ORGANITZACIÓ DEL PSC

Tribuna

Jordi Cabré. Escriptor

Carta a Carles Puigdemont

President: aquesta carta que t'envio sortirà publicada, perquè ho he vist útil. Això de la llibertat, president, Carles, ja saps que no depèn de si et trobes en una presó. Ara mateix t'escriu des de Barcelona, la capital d'un país que té anul·lat el seu autogovern i que està regit per una Constitució intocable, interpretable a conveniència d'una part, i per uns poders (també el judicial) que apliquen la llei amb criteris venjatiu i discrecional. I, tot i així, em sento una persona lliure. Per tant entendràs que et parli d'home lliure a home lliure, però amb el profund agraïment d'haver-me'n fet adonar. Ens has fet veure que havíem d'atrevir-nos-hi, a ser lliures. Que ho havíem de dir i creure'ns-ho, i actuar.

ABANS D'AQUESTA TARDOR, et vaig preguntar sobre el futur i et vaig demanar que em responguessis més com a Carles que com a president. Per no entrar en detalls, em vas respondre sobre la complexitat. El complicat que és tot, els equilibris difícils dins i fora de la política, les contradiccions, els interessos, les pors, els dubtes sobre les pròpies forces. Tot i així, el sentit de la llibertat personal i col·lectiva transcendia aquestes complexitats. Sense ignorar-les, i més aviat coneixent-les molt bé, el sentir-se lliure posava un mirall davant de totes les pors i les anava desmuntant una a una. Per això la tarda del 27 d'octubre, malgrat tantes fragilitats, va ser tan dolça: per una vegada els idealistes, els “ingenus”, els que representa que tenim massa idees al cap, aconseguíem transformar el panorama. Ho saps perfectament: a l'antiga Roma, un “ingenu” era el fill lliure d'un esclau.

VAM COMETRE ERRORS, SÍ. Però va ser una tarda dolça, políticament parlant. Havíem pronunciat les paraules que temia Espanya, obsessionada a evitar

que ens veiéssim capaços d'arribar fins al final. No d'arribar-hi, no de fer la independència (que és una cosa que costa més temps en processos com el nostre), sinó de proclamar-nos república en una institució com el Parlament. Proclamar-nos lliures, sentir-nos lliures. Allò de “fets, no paraules” quedava superat per l'obvietat que hi ha paraules, hi ha frases, hi ha textos i declaracions, que són fets. Dir “soc lliure” és ja un fet irreversible per si sol. Ha quedat clar. Marca un abans i un després en les relacions i en els discursos, i en els esdeveniments futurs. D'aquí la por que tenien, i el pànic immens que han demostrat amb tants abusos, sentències, càstigs, persecucions, prohibicions i invasions del nostre autogovern. Tenien (i tenen) molta por a les nostres paraules. Gràcies per aquestes paraules, per aquests fets.

DIUEN QUE ESTÀS BÉ i fort. M'ho crec, tot

“No crec que haguem subestimat l'adversari: crec precisament que l'hem sobrevalorat, perquè creiem que parlàvem amb una democràcia homologable”

i la incertesa i d'aquesta atenció al que ens digui en breu un jutge alemany. Perquè podria sortir malament, president. Sí. Però de vegades tenir sentit pràctic és fer allò que has de fer, bàsicament perquè al darrere hi tens les flames o la boira. O encara pitjor: la mediocritat. Tenir sentit pràctic és, avui, invertir-te de nou. Seria el més eficaç, el més eficient, el més realista. El país no pot caminar ni avançar de debò mentre ignora la injustícia; els partits, molt ferits i desconcertats, han de reinventar-se sobre una base digna; i Europa s'enfronta a una crisi moral amb greus conseqüències socials, polítiques i econòmiques. Per al nostre propi bé i per al nostre bé més immediat, més val que mantinguem vigent la teva presidència. Té tot el sentit el que has fet, el que fas, el que faràs. Que se n'adonin els qui creien, ingenus ells, que defensar uns ideals no servia de res. Si es descuiden, enmig de tant de càlcul un dia es quedaran sense drets humans.

NO CREC QUE HAGUEM subestimat l'adversari: crec precisament que l'hem sobrevalorat, perquè creiem que parlàvem amb una democràcia homologable. Tu i altres heu hagut d'avantposar la causa col·lectiva als interessos més personals i heu pagat un preu altíssim. La causa de la modernitat democràtica, a favor de l'Europa que val la pena, contra l'odi, el cinisme extrem i la uniformitat empobridora. El que no esperàvem és que calgués tant de sacrifici, i tanta valentia, per arribar fins aquí. Surti com surti això, president, moltes gràcies per modernitzar-nos. Ens has alliberat a tots íntimament, tant als qui estem amb tu com als que no pensem igual. Escriure a un pres polític com tu, des d'una presó a una altra mena de presó, fa que m'adoni de com n'ets, de lliure. I de com ens n'has fet, de lliures, a la resta. De nou, gràcies, una forta abraçada, i ens veiem ben aviat.

De set en set

Imma Merino

Hidalgo

Com els lectors i les lectores deuen saber, José Àngel Hidalgo, periodista que s'ha de guanyar la vida com a funcionari de presons a Estremera, ha publicat a CTXT (*Contexto*, edició digital vinculada al diari *Público*) un article en què afirma que se sent avergonyit de veure els cinc presoners polítics catalans tancats al lloc on treballa. Hi afegeix que se sent utilitzat per aquells que volen resoldre d'una manera ignominiosa un problema polític. I encara més: sent tanta vergonya que se li fa insuportable complir el seu torn. Hidalgo, que ahir estava citat per Instituciones Penitenciarias perquè donés explicacions, va ser entrevistat per televisions catalanes en els programes de tertúlies nocturnes del dia en què va aparèixer l'article. No només va insistir en els seus arguments (en la vergonya democràtica davant de l'espectacle de cinc homes atrapats en una presó per “crims polítics”) amb convicció, sinó que va defensar el dret a expressar la seva opinió com a ciutadà, a banda del seu treball com a funcionari. Va ser en un moment de l'entrevista a 8TV que Hidalgo va declarar que no és independentista, cosa no només comprensible, sinó fins lògica: per què ha de ser-ho si no viu a Catalunya o en un altre territori on els seus habitants, ni que sigui una part, volen independitzar-se d'un estat?; una altra cosa és estar a favor del dret a l'autodeterminació dels pobles. El cas és que, si donem per fet i entès que no és independentista, encara és més significativa la seva vergonya. Però, ai, hi va afegir que, en ser d'esquerres, no només no pot ser independentista, sinó que ho considera “la pesta” i que, com pel que fa al feixisme, hi està en contra. És així que l'admirable Hidalgo també participa del prejudici de certa esquerra que suposa que l'independentisme és de dretes i fins equiparable al feixisme. Una, en canvi, té present una altra tradició de l'esquerra a favor de la llibertat i de la sobirania dels pobles. I també pensa en aquella idea del “pensar en global i actuar en local”.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La fiscalia investiga ara els CDR per “actes vandàlics”

■ Adverteix que les últimes accions als peatges poden constituir un delictes de rebel·lió i que actuarà amb contundència ■ La nova investigació de l'Audiència Nacional s'afegeix a la del Suprem

Emma Ansola
BARCELONA

Resposta ràpida de la fiscalia de la Audiència Nacional als talls de carretera i l'aixecament de les barres de peatge que van protagonitzar els comitès de defensa de la República (CDR) en diversos punts de les carreteres catalanes el cap de setmana passat.

En un contundent comunicat, aquest òrgan ja advertia, ahir al vespre, que, conjuntament amb el suport de la fiscalia general de l'Estat, afegia aquests darrers “actes vandàlics” a les investigacions penals de tot tipus que ja es porten a terme per “portar davant la justícia” els seus autors i promotors. Unes actuacions que, alerta, “posen en perill no únicament la pau pública i l'ordre constitucional”, sinó també “l'essència del sistema democràtic que estem obligats a defensar”. Per tot això, la fiscalia de l'Audiència Nacional ja avança en el comunicat que aquestes darreres accions dels CDR poden ser “constitutives de delictes de rebel·lió, malversació i altres delictes contra l'ordre públic”, ja que “emparen i enalteixen amb violència persones judicialment investigades pels més greus delictes

Membres del CDR van tallar ahir el peatge de la C-32 a Sitges ■ ACN

que es poden donar en un estat social i democràtic de dret com és la rebel·lió”, clou el comunicat.

La nota s'emetia en el mateix moment que es produïen més talls a les carreteres al peatge de la C-32 al Garraf, a càrrec del CDR. L'actuació de la fiscalia també rebia resposta a través d'una piulada del diputat de Junts per Catalunya Quim Torra. “A què esteu esperant per implicar-vos en el vostre CDR del barri o de la ciutat?”,

Els 60.000 euros de la fiança de Rovira, per a l'Estat

El Tribunal Suprem va emetre ahir una interlocutòria en què comunica al tresorer de l'ANC Marcel Padrós, que va dipositar la fiança de 60.000 euros de la secretària general d'ERC, Marta Rovira, per evitar la presó, que adjudicarà aquests diners a l'Estat si Rovira no compareix davant del jutge en un termini de 10 dies, segons informa l'ACN. El Suprem actua després que la

número dos d'Esquerra no va compareixer davant el magistrat Pablo Llarena el 23 de març passat, quan va ser citada per comunicar-li el seu processament per un delictes de rebel·lió, com a Raül Romeva, Josep Rull, Carme Forcadell, Dolors Bassa i Jordi Turull, als quals va tornar a enviar a la presó.

Els 60.000 euros de fiança, de la caixa de solidaritat

de l'ANC i Òmnium, hi estaven dipositats des del 28 de febrer. Ara el tribunal informa que aplica els articles 534 i 535 de la llei d'enjudiciament criminal, que fixen que quan un acusat no compareix “el secretari judicial assenyalarà al fiador personal o al propietari dels béns el termini de deu dies perquè presenti el rebel” i, si no, “se'n declararà adjudicatari l'Estat”.

escrivia.

Aquesta nova investigació s'afegeix a les que ja es porten a terme des del Tribunal Suprem pel jutge Pablo Llarena i en distints jutjats, com ara a Girona i Barcelona, on es van fer talls de vies i carretes el novembre passat. Amb el comunicat, la fiscalia responia també a les crítiques que al llarg del matí havien llançat els partits de l'oposició, especialment el PP, Cs i el PSC, que qualifiquen les actuacions a la carretera de “kale borroka”, “comandos separatistes violents” i “actes insurreccionals”, respectivament. L'oposició es va afanyar a demanar explicacions i enfocava les seves intervencions en les forces de seguretat, especialment als Mossos, als quals demanava explicacions. Un dels més contundents va ser el secretari d'organització del PSC, Salvador Illa. “Cal anar amb compte amb aquest tipus d'accions, perquè, si no se'ls posa límit, es pot arribar a un enfrontament civil a Catalunya que no desitgem”, va dir. Per evitar-ho, Illa va reclamar la formació d'un govern com més aviat millor. Albert Rivera va demanar explicacions al govern espanyol. Per Javier Maroto, dirigent del PP, “algú no està fent la seva feina” en referència als “quadres intermedis” dels Mossos. Xavier Domènech, de Catalunya en Comú-Podem, també es va referir al CDR. “El camí que pot portar a expressions de conflicte violent no crec que ens ajudi”, sentenciava, tot i que després va matisar les paraules assegurant que no pretenia “criminalitzar la protesta ciutadana”. ■

Llarena ha de respondre a retrets jurídics

M. Piulachs
BARCELONA

El jutge Pablo Llarena té sobre la taula els exhaustius recursos de reforma presentats per les defenses dels consellers empresonats i polítics, als quals el 23 de març passat va comunicar que processa pels delictes de rebel·lió i mal-

versació de fons públics. En aquests casos, els magistrats no s'autocorregien, però Llarena sí que llegirà els retrets jurídics dels processats. Les defenses comparteixen que, tot i acceptant “dialècticament” els fets que relata en la resolució, aquests no encaixarien en el tipus penal que requereix el delic-

te de rebel·lió. Els penalistes Cristóbal Martell i Daniel Pérez-Esqué, lletrats de Joaquim Forn, qualifiquen de “coixa” la violència que es descriu per encabir-la en la rebel·lió, i li recorden que el Constitucional va definir la rebel·lió “com un ús il·legítim d'armes i explosius”. També li retreuen afirmacions er-

rònies, com ara que només dos mossos van vigilar la seu d'Economia, o que Albert Batlle deixés la direcció dels Mossos per la deriva sobiranista, quan en veritat va declarar que Forn va dir-li que ja tenia el seu equip. Andreu van den Eynde, advocat d'Oriol Junqueras i Raül Romeva, acusa l'instructor de fer “piruetes argumentatives” i “una valoració política” en negar que Catalunya es pugui independitzar. I Benet Salellas, defensor d'Anna Gabriel, sosté que li ha aplicat el dret penal de l'enemic. ■

LA REPÚBLICA

És

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'ANÀLISI

Gemma C. Serra

Deu dies al laberint alemany

Avui farà deu dies que Carles Puigdemont va entrar a la presó de Neumünster, una petita ciutat a *land* de Schleswig-Holstein, convertida des del diumenge 25 de març ara en epicentre d'un laberint jurídic i polític. Al jutjat de primera instància li va correspondre, l'endemà d'ingressar a la presó, prendre la primera decisió sobre un cas difícil d'encabir en l'entrellat de les euroordres entre els aliats de la UE. Va optar per mantenir Puigdemont empresonat, per risc de fugida, mentre la fiscalia del districte judicial començava a analitzar què passa amb el delictes de rebel·lió que li atribueix el Tribunal Suprem espanyol i si pot equiparar-se al d'alta traïció, existent al Codi Penal alemany, tot i que no hi ha precedents clars des dels anys cinquanta, aproximadament.

Hauria estat més fàcil, per al

departament fiscal, que la petició d'extradició només fos pel càrrec de malversació de fons públics, que sí que existeix arreu de la UE. Però el jutge Pablo Llarena vol processar-lo per rebel·lió, acompanyada de violència.

Puigdemont va caure així de ple en un entrellat que, de moment, la fiscalia alemanya no ha resolt. Els festius de la Setmana Santa han allargat l'espera. I, com que a Alemanya també era festiu aquest dilluns, la qüestió ha quedat penjat per a aquesta setmana que, a efectes laborals i judicials, serà curta, ja que arrenca un dimarts.

Des de la fiscalia alemanya es va deixar entreveure que la decisió per part seva podria ser aquest dimarts. O en els dies successius. Això no vol dir, però, que el tema quedi inequívocament tancat avui o potser demà. Si opta per tramitar l'extradició –per

Concentració en suport a Puigdemont, diumenge a Berlín ■ ANDERSEN /AFP

un o pels dos delictes–, la decisió passa a mans de l'Audiència Territorial de Schleswig. S'obriria així el següent capítol d'espera, pot-

ser no ja dins la presó de Neumünster, sinó en llibertat condicional previsiblement en territori alemany. Un altre escenari possi-

ble és que la tramiti només per malversació i que el jutge Llarena decideixi desactivar l'euroordre, com va fer quan la justícia belga va pronunciar-se en aquest sentit. En aquest cas, Puigdemont sortiria lliure, pel que fa a la justícia alemanya.

Són molts els escenaris possibles. I probablement llarg, el camí fins que la qüestió arribi obertament a l'estament polític, si és que la decisió és extradir Puigdemont. Les euroordres, a Alemanya, queden pendents en la darrera fase del vistiplau de l'executiu del *land* que les tramita. El govern federal –és a dir, el d'Angela Merkel– delega en el poder del *land* regional aquesta autorització.

A Schleswig-Holstein hi governa des de fa un any una coalició dita "jamaica", una fórmula inexplorada a escala federal i que rep aquest nom exòtic per identificació dels partits que la formen amb la bandera d'aquest país. És a dir, una aliança entre la CDU de Merkel, els verds i els liberals. El departament de Justícia correspon als conservadors de la cancellera.

ELS 40 PASSEN DE PRESSA I CORRENTS

CELEBREM 40 ANYS DE CURSA

40a CURSA
EL CORTE INGLÉS

08/04/2018 **9h**
INSCRIPCIONS GRATUÏTES

El Corte Inglés

corsaelcorteingles.cat
#LaCursaECI

3 Esport

VOLUNTARIS

Pallars-Pas

FEDERACIÓ CATALANA D'ATLETISME

Ajuntament de Barcelona

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**José Ángel Hidalgo** Funcionari de presons a Estremera

“Si opinés com Rajoy dels presos no em passaria res”

LÍDERS CATALANS · “Em fereix l'entrada dels cinc gats a Estremera i ho sento així, com pot Institucions Penitenciàries perseguir un sentiment i la llibertat d'expressió?” **SANCIÓ** · “Mentiria si digués que no em preocupa; si em castiguen recorreré a l'ONU si cal, no em faran callar” **ZEL** · “Hi ha l'ordre de dalt d'esbrinar què passa amb aquest que té tanta repercussió a Catalunya”

David Portabella
MADRID

El funcionari de presons José Ángel Hidalgo acudia ahir a Institucions Penitenciàries obligat a donar explicacions sobre un article –*Los gatos de Estremera*– a *Ctxt* en què relata la “vergonya” de veure els polítics catalans presos al penal on treballa. Després de ser interrogat de les deu del matí a les dotze pels inspectors i amb por d'una sanció, Hidalgo atenia aquest diari en un cafè de la plaça del Rei de Madrid.

Ens l'hem d'imaginar explicant davant d'un tribunal per què pensa que els presos catalans son “un quintet de gats estranys”?

Era en un despatx d'oficina, estava acompanyat del meu advocat i dos inspectors, amb molt amabilitat, escoltaven i redactaven el que tècnicament es diu *Información previa*. Hi ha l'ordre de dalt d'esbrinar què passa amb aquest que té tanta repercussió a Catalunya i els inspectors ho fan amb professionalitat. Han fet una dissecció de l'article i m'omple de satisfacció, els haurà agradat si li han dedicat tant de temps! És ironia, els he dit també a ells que faig ironia, que faig trops i que tinc ener-

José Ángel Hidalgo, ahir després de declarar a Institucions Penitenciàries ■ ACN

Periodista a Madrid VII

Els ulls de José Ángel Hidalgo són el més semblant a una mirada periodística que hi ha dins els murs de Madrid VII - Estremera, el penal on aquest exredactor de *Diario 16* treballa des del 2008. “Res em feia sospitar que seria utilitzat per resoldre de manera ignominiosa un problema que és no-més polític”, ha escrit a *Ctxt*, unes paraules que l'han fet sentir lliure. A Hidalgo, el que el sorprèn de la polèmica és que Institucions Penitenciàries el citi a declarar quan els mitjans de comunicació d'àmbit estatal silencien el cas i ni s'hi posen en contacte.

conseqüència que pot tenir el cas és fer-nos visibles i aconseguir algunes reivindicacions. Per què a policies i guàrdies civils els apugen el sou 500 euros i a nosaltres no? No s'entén i ens indigna. Formem part de la mateixa cadena de força de l'Estat, entomem els problemes que envien en furgons als centres penitenciaris, vivim situacions de risc com ells. Subratllo la soledat del funcionari de presons; la policia i la Guàrdia Civil van sobrades d'estima social.

Creu que hauria estat citat si hagués fet un article idèntic però a favor d'empresonar independentistes?

Per què 500 euros més a policies i guàrdies civils i no a mi? Formo part de la mateixa cadena de força estatal

gia periodística, que soc escriptor i he publicat novel·les com ara *Sal en los zapatos* abans que els cinc gats entressin a Estremera.

L'escena, doncs, és vostè explicant unes metàfores a dos funcionaris del Ministeri de l'Interior?

Sí, sí, és clar! Els inspectors i el meu advocat s'han estat barallant pel sentit o el no sentit de tal o tal altra metàfora. En una escola lingüística s'haurien divertit molt veient com dos inspectors de la secretaria d'Institucions Penitenciàries intentaven portar al seu terreny el significat d'un gat jugant al tennis [el relat d'observar un partit entre Forn i Junqueras] o el d'un gat enfilat a la teulada... Sisplau! Són metàfores literàries! És una manera de dir que són animals que no estan en el seu

medi! Se'm va ocórrer això dels gats perquè jo agafo la moto per anar a la feina i últimament em trobo dos gats enfilats al seient de la moto i no hi haurien de ser, i d'aquí ve tot. I això és un país lliure, puc escriure sobre el que vulgui sense ofendre ningú i sense perjudicar la imatge d'una institució de la qual estic molt orgullós. La meua sensibilitat democràtica s'ha vist afectada per l'entrada d'aquests cinc gats a Estremera, em fereix i ho sento així, com poden perseguir el sentiment i la llibertat d'expressió?

Com s'ho han pres la resta de funcionaris d'Estremera?

Molts em fan costat en privat i a d'altres no els ha agradat, com ara a un sindicat progovernamental que em diu de tot. És un col·lectiu plural. La

En absolut! Si jo escric el mateix article amb la mateixa metàfora dels gats però, en lloc de sentir vergonya democràtica perquè estiguin presos dic que sento vergonya perquè estan lliures i així coincideixo amb la línia ideològica de Mariano Rajoy, si fos així no em passaria res. Volen que opini com Rajoy. No es qüestiona el dret a opinar d'un funcionari, sinó el dret a opinar d'una manera.

Posant-se en el pitjor, la citació podria acabar en un expedient de sanció i en la suspensió de treball i sou...

Mentiria si dic que no em preocupa. No m'agradaria ser castigat per una opinió, però si soc castigat recorreré a tots els tribunals i a l'ONU si cal! Són drets fonamentals i ningú me'ls reprimirà quan jo no ofenc ningú, no em faran callar. ■

LA REPÚBLICA

Serà

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La iaia del raper Valtoneyc

IDEES • El popular raper mallorquí condemnat pel Suprem exemplifica amb una anècdota familiar on creu que hi ha llibertat d'expressió i ideològica en un acte a l'antiga presó de Figueres **FINAL** • Clou el Festival Còmic de la capital alt-empordanesa

Jordi Casas
FIGUERES

La iaia de Valtoneyc ho va tenir clar ràpidament. "Iaia, que em contracten a Màlaga?, no; que em contracten a Madrid?, no; que em contracten a Barcelona?, sí. Això és un país", li va explicar el popular raper Josep Miquel Arenas Beltran, condemnat a dos anys i un dia de presó i a una multa de 24.300 euros pel Tribunal Suprem per enaltiment del terrorisme i per injúries a la corona i a les institucions espanyoles. En un acte a l'antiga presó de Figueres i en el marc del Festival del Còmic que ahir es va clausurar, Valtoneyc va remarcar que a l'Estat espanyol més que un problema de llibertat d'expressió hi ha un problema de llibertat ideològica. "Quan una *chirigota* parla d'amenaçar amb un tanc Carles Puigdemont, això per la dreta és una broma, però jo aniré a la presó tres anys i tanquen gent a la presó per un referèndum, mentre que la Fundació Francisco Franco té subvencions públiques." I ha sentenciat: "El delictes és ser d'esquerres i independentista."

Al mateix acte, hi van participar Cassandra Vera, la piuladora de Twitter també condemnada a un any de presó per unes piulades sobre la mort del que havia estat exministre franquista Carrero Blanco; el regidor de Cultura de Sant Joan de Vilatorrada acusat d'un delictes d'odi i resistència per haver-se posat un nas de pallaso; l'advocada Alexandra Rodríguez, del col·lectiu Dret Defensa Girona, i el periodista i guionista Jair Domínguez. Precisament aquest últim va coincidir amb Valtoneyc i va posar en relleu el

El pati central de l'interior de l'antiga presó de Figueres es va fer petit per aplegar totes les persones que volien escoltar els protagonistes ■ Q.P.

biaix ideològic que, segons ell, s'ha produït. "L'opinió pública catalana va tenir molta pressa a posar-se al costat dels acusadors, sobretot gent com per exemple Duran i Lleida i altra gent al govern, per haver disparat contra un retrat del rei Joan Carles", va indicar en relació amb els fets que van tenir lloc al programa *Bestiari il·lustrat* de TV3. Tot plegat es tractava i es tracta "de provocar per fer reaccionar la gent". "La cultura del benestar fa que ningú es queixi si té Gol TV i una pantalla plana", va etzibar.

Jordi Pesarrodona va recordar l'exemple d'Albert Boadella, les accions del qual, per les dretes i el sector unionista, són còmiques. "Estic

preparant un monòleg sobre el meu nas de pallaso i tota la recaptació anirà a la caixa solidària. Passejaré per tot el territori explicant la gran bestiesa que estan fent", va explicar. I hi va afegir: "Surto del no res per acabar a la presó", tot recordant que ni Mostar, durant la guerra dels Balcans, va rebre cap mena de repressió.

Per altra banda, Valtoneyc va afirmar que la societat no està preparada per a un debat sobre la llibertat d'expressió. "La llibertat d'expressió ha de servir per defensar els més dèbils, com en el cas d'un transsexual basc que es va suïcidar després de rebre discriminació i molta pressió social. Preguntada per la conducto-

Gent que es va quedar a fora
L'antiga presó de Figueres va quedar petita i algunes persones no van poder accedir al recinte per seguir l'acte sobre la llibertat d'expressió. L'escenari escollit no va ser una casualitat i va servir per remarcar encara més el missatge que van voler transmetre els participants.

ra de l'acte, la periodista Anna Punsi, sobre si hi ha límits a la llibertat d'expressió, Alexandra Rodríguez va dir que l'únic límit és el respecte a les terceres persones. Segons ella, aquesta limitació s'ha anat ampliant més enllà d'aquests drets essencials fruit de la societat complexa en què es viu. "El problema no és el que diem, sinó la interpretació que se'n fa", va indicar. Els drets essencials, doncs, com a autolimitació i com a límits. I ho va sentenciar el DJ acusat de reincidir amb el seu segon compacte. Una bona lliçó per a totes les edats, fins i tot per als més grans, com va reconèixer en el torn del públic un home que va dir que tenia més de 70 anys. ■

OPINIÓ

Lluís Falgàs
Periodista

Sempre guanya Alemanya

"El futbol és un joc que enfronta onze contra onze i en el qual sempre guanya Alemanya"... Gary Lineker, un dels millors davanters anglesos de tots els temps, va pronunciar aquesta frase després de perdre a la tanda de penals la semifinal mundial del 1986 contra Alemanya.

Avui dimarts part del futur de

la política catalana depèn de l'Alemanya que sempre guanya. Més ben dit, depèn dels jutges de l'estat federat de Schleswig-Holstein. Rigorosos de la seva independència després de les malifetes de la guerra mundial, la justícia alemanya té a les seves mans portar Puigdemont davant la justícia espanyola, deixar-lo residir a Alemanya en espera de judici i amb me-

sures cautelars o permetre que continuï el seu camí cap a Bèlgica. Ho sabrem en breu. La justícia alemanya és curosa a esgotar els seus terminis.

Mentrestant, el rellotge de la política catalana corre. Abans de dos mesos hi haurà "o caixa o faixa". Un govern o unes eleccions convocades novament per Rajoy. Empresaris, sindicats, tota l'opo-

sició parlamentaria i fins i tot ERC vol girar full a aquesta situació. El govern espanyol, els agents socials, l'educació, etc. Tots demanen de manera immediata que hi hagi una investidura i que es formi un govern que pugui governar. Tots menys els diputats de JxCat i la CUP, que insisteixen amb tota la raó que Puigdemont ha de ser novament president de la Gene-

ralitat; un fet que avui no és possible sense desobeir.

L'actual situació ha comportat que l'única institució que té Catalunya ara es el Parlament. Hauria de ser intocable. El seu president, Roger Torrent, no pot desobeir. És preferible que deixi córrer el temps, asserenar l'ambient, reorganitzar lideratges, fer reflexionar els partits i les entitats. Esperar fins a l'últim minut –dels dos mesos de termini abans de noves eleccions– per veure que no "guanyi Alemanya"...